

W., dnia 28 sierpnia 2017 r.

sygn. akt OSD 38/17

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego

Okręgowej Izby Radców Prawnych we W.

z dnia 28 sierpnia 2017r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. w składzie:

Przewodniczący: r.pr. B. C.

Sędziowie: r.pr. G. K. (sprawozdawca)

r.pr. M. B.

Protokolant: apl. radc. S. S.

Przy udziale Rzecznika Dyscyplinarnego: r.pr. S. G.

w sprawie z zażalenia A. D. na postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego o umorzeniu dochodzenia z dnia 23.06.2017 r. w sprawie o sygn. akt RD 128/16.

postanowił:

I.

utrzymać w mocy postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. z dnia 23.06.2017 r. o umorzeniu dochodzenia w sprawie rozpoznawanej pod sygn. akt RD 128/16,

II.

kosztami postępowania w kwocie 915,60 zł (słownie: dziewięćset piętnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych we W..

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 13 kwietnia 2016 r. r. pr. A. D. wniósł do Rzecznika Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych we W. (zwanej dalej również (...)) wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego w stosunku do r. pr. I. B.. Pokrzywdzony wskazał, że doszło do naruszenia przez r. pr. I. B. podstawowych zasad etyki i godności zawodu poprzez wskazanie w piśmie procesowym jakoby r. pr. A. D. konsultował z r. pr. I. B. treść pism kierowanych do sądu w sprawie której stroną była siostra A. D..

Postanowieniem wydanym w sprawie prowadzonej pod sygn. akt: RD 128/16 Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W., wszczął dochodzenie w sprawie możliwości popełnienia przez radcę prawnego I. B. przewinienia dyscyplinarnego określonego w ustawie z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz. U. z 2014 r. poz. 637 z późn. zm.), zwanej dalej (...), w związku art. 6, art. 11 oraz art. 38 ust. 3, 4 i 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, zwanego dalej (...).

Postanowieniem z dnia 23 czerwca 2017 r. (RD 128/16) Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W., postanowił umorzyć postępowanie dyscyplinarne na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ Ustawy.

Na to postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego skarżący złożył zażalenie do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy (...) we W. (zwanego dalej „Sądem”). W zażaleniu skarżący wskazał na błędną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego poprzez przyjęcie, iż nie doszło do naruszenia przez r. pr. I. B. podstawowych zasad etyki zwodu radcy prawnego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Sąd uznał ustalenia dokonane przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego za prawidłowe i przyjął je za własne. Sąd dał wiarę dowodom dopuszczonym w sprawie, nie znajdując przy tym podstaw do kwestionowania ich prawdziwości.

Sąd zważył co następuje:

Na podstawie przedstawionego materiału dowodowego oraz ustalonego stanu faktycznego Sąd postanowił utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 23.06.2017 r. o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego. Sąd uznał, że okoliczności sprawy są bezsporne i dostatecznie wyjaśnione.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że niepopelnienie czynu albo brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popelnienia (art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k.), to stan braku tzw. faktycznej podstawy procesu (zob. Kodeks postępowania karnego. Komentarz, pod red. P. Hofmańskiego, s. 143). Zgodnie z art. 17 § 1 pkt 1, nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy czynu nie popelniono albo brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popelnienia. Podkreślić należy, że ustalenie negatywnej przesłanki procesowej nie daje organowi procesowemu wyboru. Ma on obowiązek umorzenia postępowania, gdyż postępowanie karne po jej ujawnieniu staje się niedopuszczalne. Zgodnie z art. 64 ust. 1 Ustawy radcowie prawni i aplikanci radcowscy podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych. Z kolei w myśl art. 6 (...) radca prawny, mając na uwadze treść roty ślubowania określonej w ustawie o radcach prawnych, obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami. Jednocześnie, zgodnie z art. 38 ust. 3, 4 i 5 (...) radca prawny nie może świadomie podawać informacji nieprawdziwych, ale nie odpowiada za zgodność z prawdą informacji uzyskanych od klienta. Radca prawny odpowiada również za formę i treść pism procesowych i innych dokumentów przez siebie sporządzonych w związku ze świadczoną pomocą prawną, a także radca prawny powinien w swoich wystąpieniach zachować umiar i takt.

W przedmiotowej sprawie zachowanie obwinionego nie może być zakwalifikowane jako zachowanie niezgodne z prawem bądź zasadami etyki zawodowej. Radca prawny I. B. w postępowaniu zawisłym przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu (sygn. akt: I C 2037/15) występuje jako strona tego postępowania, jednak nie w charakterze profesjonalnego pełnomocnika i nie w związku z wykonywaniem zawodu radcy prawnego. Sąd uznał za Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego, że użyte przez obwinionego w ww. postępowaniu cywilnym stwierdzenia nie miały na celu skompromitowanie i zdeprecjonowanie skarżącego. Należy wskazać, iż reguły dotyczące zasad korzystania z wolności słowa i pisma przez radcę prawnego odnoszą się tylko i wyłącznie zachowań pozostających w związku z wykonywaniem zawodu. Tym samym, zasady określone w rozdziale 5 (...) nie dotyczą osoby będącej wprawdzie radcą prawnym, ale która występuje we własnej, prywatnej sprawie. Zakres wolności ekspresji chroniony jest wówczas przez art. 54 ust. 1 Konstytucji RP. Za taką wykładnią komentowanych norm postępowania, opowiada się zarówno doktryna, jak i orzecznictwo przytoczone w uzasadnieniu postanowienia Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego, które to poglądy Sąd również podziela. Użycie przez r. pr. I. B. twierdzenia, że jego klientka poinformowała go o tym, że inny prawnik będzie zapoznawał się z pismami r. pr. I. B. składanymi w imieniu klientki w ocenie Sądu nie naruszyło dobrego imienia skarżącego. R. pr. I. B. nie wskazał imiennie, że skarżący miał wpływ na treść pism procesowych r. pr. I. B. lub, że r. pr. I. B. konsultował się kiedykolwiek ze skarżącym. Nie mogłoby zatem

dojść do propagowania tezy jakoby skarżący miał wpływ na treść wystąpień r. pr. I. B. w sądzie lub inny wpływ na wynik sprawy. Ponadto stwierdzenie jakie zostało zawarte w piśmie procesowym, którego autorem był r. pr. I. B. nie zostało skierowane do szerszego kręgu adresatów, a jedynie do sądu rozpoznającego sprawę cywilną, a zatem osoby trzecie nie mogły się z tym stwierdzeniem zapoznać. Ponadto treść pisma sporządzonego przez r. pr. I. B. nie wskazuje żadnych dowodów, czy faktów, które mogłyby potwierdzić, że skarżący miał jakikolwiek udział w prowadzeniu sprawy klientki r. pr. I. B..

Wobec nie stwierdzenia naruszenia przepisów ustawy o radcach prawnych oraz przepisów Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, należało uznać, że r. pr. I. B. nie popełnił czynu zabronionego i należało, zgodnie z art. 64. ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 23.06.2017 r.

Łączne koszty postępowania wyniosły 915,60 zł. Z uwagi na treść przepisu art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych, kosztami tymi została obciążona Okręgowa Izba Radców Prawnych we W..

Postanowienie niniejsze jest prawomocne i stronom nie przysługuje od niego środek zaskarżenia.